

Arrest

nr. 262 154 van 12 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 juli 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 november 2020 dient de verzoekende partij, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar Belgische partner met wie zij wettelijk samenwoont.

Op 25 mei 2021, met kennisgeving op 3 juni 2021, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.11.2020 werd ingediend door:

*Naam: Y.V. (...)
Voornaam: K. (...)
Nationaliteit: Iran
Geboortedatum: (...).1990
Geboorteplaats: Mazandaran
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch geregistreerde partner, de genaamde F.A. (...) (RR: (...)) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: “De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene volgende bewijzen voor:

- een arbeidsovereenkomst van Bpost op naam van betrokkene zelf.*
- attest betreffende tegemoetkoming van handicap waaruit blijkt dat zij maandelijks 1404,43 euro ontvangt.*
- rekeninguittreksels met o.m. bewijs van stortingen van maandelijkse huursubsidie (176,17 euro) en een bijkomende storting vanwege FOD Sociale Zekerheid (50 euro) zonder mededeling.*

Voor wat de huursubsidie betreft kan bezwaarlijk worden gesteld dat referentiepersoon dit toegekende bedrag zou kunnen aanwenden om er betrokkene mee ten laste te nemen. Het werd immers toegekend opdat referentiepersoon in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien, meer bepaald zodat zij een dak boven het hoofd zou hebben. Dit bedrag kan dan ook niet mee in overweging worden genomen bij de bestaansmiddelen van referentiepersoon.

Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de bestaansmiddelen waar referentiepersoon over beschikt ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient, wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt dat er maandelijks alvast 525 euro (+ index) aan huishuur betaald moet worden, waarbij de huursubsidie in mindering moet worden gebracht. Na aftrek van de maandelijkse huurlasten blijft er bijgevolg van het totale beschikbaar inkomen van de referentiepersoon nog 1105,60 euro over om alle resterende kosten van zowel zichzelf en haar partner

te kunnen voldoen. Uit het schrijven van de raadsman dd. 16.11.2020 moet blijken dat de medische situatie van mevrouw uiterst complex (bijlage waarnaar wordt verwezen lijkt te ontbreken). Uit de voorgelegde huurovereenkomst blijkt verder ook zij diende bijgestaan te worden door OCMW Oostende. Het is dus niet onredelijk te stellen dat behoudens bijkomende stukken waaruit het tegendeel kan blijken, referentiepersoon heden niet aannemelijk maakt voldoende financiële draagkracht te hebben om naast de kosten voor haar eigen levensonderhoud, ook die van betrokkene te moeten dragen. Er is in hoofde van referentiepersoon sprake van een behoefte, het is heden niet duidelijk welke aandeel van referentiepersoon haar budget moet gaan naar de medische zorg en omkadering die zij behoeft en wat verder overblijft om daadwerkelijk van te leven. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan dus bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (medische kosten en allerhande zorg die mevrouw nodig lijkt te hebben, nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele-)communicatie, kledij, voeding, mobiliteit, ontspanning, ...) voor twee volwassenen met voorliggende bestaansmiddelen voldaan zouden kunnen worden. Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat voorliggende bestaansmiddelen te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor beide betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. Bovenstaande beoordeling zou wellicht versterkt worden indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden had bijgebracht.

Met de arbeidsovereenkomst van Bpost van betrokkene zelf, kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg. (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019) Bovendien is niet duidelijk hoeveel inkomsten betrokkene uit deze tewerkstelling netto zou genereren.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt:

((...))

(1) Tweede onderdeel: De arbeidsovereenkomst van Bpost van de aanvrager

De verzoeker startte op maandag 26 oktober 2020 met een individuele beroepsopleiding bij bpost. Deze duurde tot 22 november 2020 en werd na het goed doorlopen op 23 november 2020 gevolgd door een vast contract van onbepaalde duur.

Naast de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon, mevrouw F. (...), beschikt de verzoeker aldus zelf ook over toereikende bestaansmiddelen waardoor er geen risico bestaat dat hij ten laste van de Belgische Staat zal komen te vallen.

De bestreden beslissing stelt echter dat met de arbeidsovereenkomst van Bpost van de verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen. Het zou immers de Belg moeten zijn die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken.

Deze 'motivering' dewelke niet meer is dan een standaardzin, kan niet als redelijk, proportioneel, zorgvuldig of pertinent worden beschouwd.

Door de arbeidsovereenkomst opzij te schuiven maakt de verwerende partij volledig abstractie van de bedoeling van artikel 40 ter VW. Het doel achter artikel 40 Ter VW is namelijk te vermijden dat de verzoeker ten laste zou vallen van de Belgische overheid.

Op tal van punten werd de verweerder al teruggesloten voor haar foute en rigide interpretatie van de bepalingen van de 'stabiele en voldoende' bestaansmiddelen, (zie o.m. RvV nr. 192.731 van 28 september 2017; RvV nr. 191.456, 5 september 2017; RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

De enige voorwaarde die artikel 40 Ter VW stelt is dat de Belg moet aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De VW stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch *ratione personae*, noch *ratione loci*. Bijgevolg moeten de bestaansmiddelen niet noodzakelijk of rechtstreeks uit tewerkstelling voortvloeien.

Het woord "beschikken" is niet gedefinieerd en wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over".

Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner of over spaargelden die vrij ter beschikking zijn om 'te gebruiken' als middel van bestaan.

Ook artikel 40bis § 4, tweede lid Verblijfswet, dat gaat over de familie van een economisch niet-actieve Unieburger, stelt als voorwaarde dat die Unieburger over voldoende bestaansmiddelen moet 'beschikken'. Over die categorie heeft het Hof van Justitie uitdrukkelijk gezegd dat er geen vereiste gesteld kan worden over de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ C-408/03. Commissie/België, van 23 maart 2006).

De bestaansmiddelen van de wettelijk samenwonende partner van een Belg zijn géén uitgesloten bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° VW.

Artikel 20 VWEU verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie o.m. HvJ 8 maart 2011. C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met artikel 20 VWEU wijst de RvV ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vw beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Hierbij wijst de RvV erop dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Door het inkomen van de partner zonder meer buiten beschouwing te laten, voegt de verweerder één of zelfs twee voorwaarden toe aan de bepalingen van artikel 40ter VW die er niet in staat, minstens motiveert zij niet op pertinent en zorgvuldige wijze waarom dit niet in aanmerking wordt genomen, temeer nu niet wordt bediscussieerd dat deze bestaansmiddelen vrij ter beschikking staan.

Ook het tweede onderdeel is gegrond, nu de zuivere afwijzing van deze middelen zonder meer, niet pertinent motiveert waarom het geheel niet in aanmerking wordt genomen, minstens niet als onderdeel van het geheel.”

In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Zij betoogt:

“Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42 §1 tweede lid van de vreemdelingenwet dient wanneer vastgesteld wordt dat het inkomen ontoereikend is, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

In de motivering van de bestreden beslissing staat vermeld dat ‘voorzover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de Belgische referentiepatroon’, wat reeds duidt op het feit dat de verwerende partij niet over voldoende informatie beschikte om een zorgvuldige en redelijke belangafweging te maken.

Na het voorleggen van de stukken kwam er echter NOOIT enige opmerking over de onvolledigheid. Er werd evenmin een brief gestuurd met het verzoek tot aanvulling of verduidelijking, laat staan actualisering.

Van een zorgvuldige overheid kan verwacht worden dat zij bij discussie bijkomende stukken opvraagt (zoals gebruikelijk is). De verweerder deed in het licht van zijn zorgvuldige feitenvinding niet de moeite om bijkomend bewijs te vragen omtrent het bestedingspatroon van betrokkenen.

Nochtans dient de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze af te wegen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het doel van de behoefteanalyse is ook hier na te gaan of het gezin van de verzoeker al dan niet in de eigen middelen kan voorzien in de concrete situatie om aldus niet ten laste van de overheid te vallen.

Hierbij dient “op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden” uitgemaakt te worden “welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden”.

De inkomsten van de referentiepersoon worden op maandelijkse basis uitgekeerd, door een overheidsinstantie. Uit het medisch attest blijkt dat de situatie van mevrouw F. (...) uitermate complex is en niet eenvoudigweg zal worden verholpen. Dit heeft als gevolg dat de inkomsten ook in de toekomst met zekerheid op maandelijkse basis zullen worden uitgekeerd.

Daarenboven benadrukt de behandelende arts van mevrouw F. (...) dat haar inziens een gezinshereniging een sterke positieve invloed zou kunnen hebben op de patiënte. De arts ziet de mogelijkheid tot verbetering van zowel betrokkene haar mentale toestand als haar fysieke klachten.

Zoals reeds vermeld, kunnen de beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner een wezenlijke invloed hebben op diens behoeften en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse. Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde “de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven, ...” te beschouwen.

De RvV wijst erop dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Mevrouw F. (...) staat volledig voor zichzelf in op basis van de tegemoetkoming voor haar handicap van maandelijks 1404,43 euro en een maandelijkse huursubsidie van 176,17 euro. Daarboven kom nog het maandelijkse wedde van de verzoeker zoals blijkt uit de gevoegde loonfiches. De beschikbare middelen zijn dan ook ruimschoots voldoende om de behoefteanalyse te doorstaan.”

Het tweede middel is gegrond.”

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot de beide middelen het volgende in haar nota met opmerkingen:

“2.1. Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet;*
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- Het redelijkheidsbeginsel;*
- Het evenredigheidsbeginsel;*

- Motiveringsbeginsel.

Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden nu de referentiepersoon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken om in het levensonderhoud van verzoekende partij te voorzien.

Verweerder benadrukt vooreerst dat de Raad over een marginale toetsingsbevoegdheid beschikt en slechts dient na te gaan of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert als volgt in de bestreden beslissing:

“(…).”

Krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dienen de te vervoegen Belgische onderdanen aan te tonen dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken, om de partner effectief ten laste te nemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing gemaakt van de wet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris stelt geheel terecht dat in casu niet voldaan is aan de voorwaarden van art. 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij slaagt er immers niet in aan te tonen dat haar partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert terecht dat er enkel rekening kan gehouden worden met de tegemoetkoming voor gehandicapten, waarbij de huishuur en huursubsidie dienen te worden afgetrokken van de tegemoetkoming.

De gemachtigde concludeert daarbij geheel terecht dat dit bedrag, ten belope van 1.105,60 euro, onvoldoende is om in het levensonderhoud van de referentiepersoon en verzoekende partij te voorzien.

Dit bedrag ligt bovendien onder de honderdtwintig procent van het leefloon, terwijl in casu uit de behoefteanalyse blijkt dat een bedrag van honderdtwintig procent van het leefloon het minimum is.

In haar verzoekschrift maakt verzoekende partij een berekening, stellende dat de referentiepersoon maandelijks 1.100,00 euro tot zijner beschikking zou hebben en dat dit voldoende zou zijn om aan de voorwaarden van art. 40ter Vreemdelingenwet te voldoen.

Verweerder herhaalt nogmaals dat het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toekomt de beoordeling van de gemachtigde over te doen, doch slechts na te gaan of de gemachtigde in redelijkheid op basis van de hem ter beschikking gestelde gegevens tot zijn beslissing is kunnen komen.

Verzoekende partij stelt verder dat de gemachtigde niet kon oordelen dat de huursubsidie niet mee in overweging kon genomen worden.

De gemachtigde heeft omtrent de huursubsidie gemotiveerd dat dit bedrag niet kan worden aangewend om er verzoekende partij mee ten laste te nemen. Het werd immers toegekend opdat de referentiepersoon in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien.

De verzoekende partij toont niet aan dat de huursubsidie mee in rekening diende te worden gebracht of dat het niet correct of kennelijk onredelijk is van de verwerende partij bij de behoefteanalyse enkel het maandelijks huurbedrag ‘zonder ten laste te vallen van de openbare overheden’ in rekening te nemen.

De gemachtigde heeft dan ook terecht gesteld dat dit bedrag niet mee in overweging kan worden genomen bij de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de referentiepersoon over afdoende bestaansmiddelen beschikt.

In een volgend onderdeel gaat verzoekende partij niet akkoord, daar waar de gemachtigde heeft geoordeeld dat geen rekening kan worden gehouden met de arbeidsovereenkomst van Bpost van verzoeker.

Verwerende partij laat gelden dat verzoekende partij slechts beschouwd kan worden als een familielid van een Belg indien zij ten laste is van de referentiepersoon. Het spreekt voor zich dat in die omstandigheden de inkomsten van de verzoekende partij zelf niet kunnen worden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag.

Zij moet immers aantonen dat zij ten laste is van haar partner, en niet omgekeerd.

Derhalve is niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in casu bijkomend moest motiveren over het arbeidscontract van verzoeker, of dat zij één en ander op kennelijk onredelijke, onwettige of onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld.

De verwijzing naar de rechtspraak doet aan deze vaststelling geen afbreuk, nu deze betrekking heeft op gevallen waarbij de voorwaarde van het ten laste zijn, zoals in het onderhavige geval, niet aan de orde is.

De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet van die aard tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te kunnen besluiten.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.

2.2. Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet; - Het zorgvuldigheidsbeginsel; - Het redelijkheidsbeginsel; - Het evenredigheidsbeginsel; - Het motiveringsbeginsel.

Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden nu de gemachtigde niet over voldoende informatie beschikt om de behoefteanalyse te maken. Verzoekende partij houdt voor dat zij nooit enige opmerking over de onvolledigheid van haar dossier heeft gekregen.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Verweerder laat gelden dat het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toekomt om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te verwittigen dat het dossier onvolledig zou zijn.

Zie ter zake:

Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe [...]om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren" [...]." (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

De kritiek van verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.

Het middel faalt in rechte."

2.3. De verzoekende partij diende een aanvraag tot gezinshereniging in om haar Belgische partner te vervoegen in België. Het is niet betwist dat deze laatste geen gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer als burger van de Europese Unie. In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...] De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn. Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond. Onverminderd de artikelen 42ter en

42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. In eerste instantie wordt geoordeeld dat de voorgelegde stukken niet toelaten een duidelijk zicht te hebben op het huidige inkomen van de referentiepersoon. In tweede instantie wordt gesteld dat het inkomen van de verzoekende partij zelf niet in rekening kan worden gebracht bij de beoordeling van deze verblijfsvoorwaarde, omdat enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon kunnen worden aanvaard.

De verzoekende partij is van mening dat het bestuur de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt interpreteert waar het principieel weigert het inkomen van de aanvrager of het derdelander-gezinlid zelf mee in rekening te brengen. De verwerende partij daarentegen herhaalt in haar nota het standpunt uit de bestreden beslissing dat uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon in rekening kunnen worden gebracht, met uitsluiting van deze van de aanvrager zelf.

De in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot/geregistreerde partner moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging “*op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen*” en dit werd “*essentieel*” geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd “*onverantwoord*” geacht, “*want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie*” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, “*Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbepaalde duur beschikt*”; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 1113).

De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat “*in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld*” (B.64.6).

De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende

bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, *“het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)”* (punt 72).

In zijn meer recente arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelde in zijn meer recente arrest dat *“uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene”* (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat *“[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn”* (punt 41) en dat het *“aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland”* (punt 42).

Zoals reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen *“wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen”*. Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermijding van uiteenlopende

uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin *“de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht”* (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

In de voorliggende zaak geeft de verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat zij de bestaansmiddelen van de verzoekende partij zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Aldus heeft de verwerende partij, zoals de verzoekende partij correct aanvoert, de term *“beschikken”* in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd, met miskenning van deze wetbepaling. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan deze gedane vaststelling.

Het middel is gegrond en leidt tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van de middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU